

Невъзпитаната пражола

Ето какво разказа нашето куче Дружко на своя приятел Лисичарко единъ день, когато безъ никаква вина яде бой отъ господарката си.

— Абе братче, прѣди малко влизамъ въ кухнята и какво да видя? — Една топла, мазна пражола, седнала въ една чиния и ме гледа право въ очитѣ. Въ кухнята миришеше на пържено. Азъ направихъ двѣ-три крачки къмъ нея и взехъ да размишлявамъ. Какво съмъ размишлявалъ не зная, но като се огледахъ видѣхъ, че пражолата дошла по-близо къмъ мене. Да не мислишъ, че азъ съмъ се приближилъ къмъ нея? — Пази Боже! Първо и първо азъ съмъ едно отъ най-възпитанитѣ кучета и второ, да ти кажа право, азъ не обичамъ твърдѣ много пражолитѣ. Ялъ съмъ ги доста и знамъ, че не сж Богъ знае какво чудо. И тъй, приближи се тя, но азъ не се мръднахъ. Облизахъ си само муцуната, прѣгълтнахъ (най-послѣ куче съмъ, защо да не прѣгълтна?) и пакъ започнахъ да размишлявамъ. Добрѣ, но като обърнахъ очи, какво да видя? Пражолата дошла право подъ муцуната ми.

— Ха, — рекохъ ѝ азъ. — Искашъ да ме вкарашъ въ беля ли? Охо, азъ съмъ възпитано куче, и повече нѣма да ти дамъ да мръднешъ. — Като казахъ тия сериозни думи, азъ си сложихъ крака върху пражолата, за да я натисна, та да не може да шава повече. Нещешъ ли, пражолата била доста топла, та си дигнахъ крачето и го облизахъ не за друго, а за да го поразхладя. Като го облизахъ добрѣ, азъ пакъ го сложихъ на пражолата и се попитахъ да размишлявамъ ли пакъ или да не